

"Ask not what your country can do for you -
ask what you can do for your country!"

(J. F. Kennedy)

číslo 38

podzim 1996

DOBŘÝ DEN!

Krajanský čtvrtletník v Kitcheneru

Motto:

Největší lstí ďábla je, když sám o sobě
prohlašuje, že není...

Giovanni Papini (1881-1956)

Poněkud temná varianta...

Vladimír Bubák

Ani jsme si to ještě pořádně neuvědomili a svět je najednou někde úplně jinde, než jsme my, stárnoucí odkojenci mravů první půle XX.století, podvědomě předpokládali, že bude. Nevídané možnosti nekonečných objevů, na které si ani fantazie Julesa Vernea blahé paměti netroufla, většinu z nás jaksi vyvedly z konceptu předpokládaných jistot a otevřely dveře nevídaným směrům a neuvěřitelným cestám do XXI.století, století plném pohody v objetí ultramoderních elektronických zázraků. Nezdá se přitom, že by si někdo všimal znepokojení, jaká nad podobnou skutečností moderní společnosti projevovali už dávno, ne právě hlupáci. Karel Čapek nebo George Orwell například. Ne všechno, čemu dnes svět tleská se musí nutně obrátit v přínos. Může to být i obráceně.

Podobně tomu je i s uspořádáním světa, zejména Evropy. Kde se vzala, tu se vzala chiméra Evropské Unie, jakési spojené Evropy, jednoho celku bez válek, kolizí a růžovou hospodářskou perspektivou pro všechny. Není divu, že bez velkého hloubání myšlenka tohoto stavu vývoje Evropy, pro mnohé toužebná Nirvana šťastného života v dostatku, bezpečí a spravedlnosti, opanovala mysl

většiny. A to bez ohledu na to, že dosud nikdo ještě nepředložil ceník co to bude stát, či co za tu blaženost zářných zítřků budeme muset obětovat. Příliš mnoho pamatují abych věřil, že to vše bude jen pro naše krásné oči, úplně a nezištně zadarmo a že nikdo jiný na tom profitovat nebude. Marně listují českými novinami, z 90 % vlastněných, a to dokonce i na okresní úrovni, německými investory, a hledám aspoň něco námitek a nutné opatrnosti, ale kde nic tu nic. Naopak, čas od času je nám - jakoby méně chápatelím - vyhrožováno, že nebudeme-li, lidově řečeno, držet hubu a krok, že nás do žádné Unie nepřijmou. Kde vzaly příslušné kruhy tu jistotu, že jenom tam a nikam jinam nechceme, to nevím. Ale hledejte odpověď, když na přímé dotazy i naši politikové jaksi krčí rameny vyvolávající nepříjemné podezření, že snad ani oni neví. Nebo zatím nechtějí říci...? Kdo ví? Nejsdílnější je předseda vlády, ale ani jeho stručnost neuspokojuje, tvrdí-li, že "vstup do Unie je investice a jako taková má i svá rizika..." Jaká rizika? Myslím, že odpověď je velice důležitá a měl by ji znát celý národ. A tak nemajíc náležitých informací pusíme se, za pomoci poválečné literatury a dějinných zkušeností, do uvažování sami.

Vycházejme z toho, že základem geopolitické koncepce našeho starobylého západního souseda byla od nepaměti teorie životního prostoru. Víme také, že na ni zcela doplatili Pobaltští a Lužičtí Slované, kterých už není. To není nic nového, ani Drang nach Osten si nevymyslel až Hitler. A protože otevřený postup k dosažení dobytvačných cílů - válka - nevyšel a další válka by už nebyla tudíž vhodným řešením tajenky, je nutno pokračovatelům německé politiky hledat nové postupy. Pevnou součástí těchto postupů se stal kosmopolitismus. Je nezbytný pro dosažení původních cílů ani ne tak pod původní vlajkou, jako pod vlajkou "Spojené Evropy". Těmto, historicky vzato novým myšlenkám nutno uznat určitý pokriok - přece jenom je lidstvo dále, než za dob Oty Braniborského. Ale nepředbíhejme. V roce 1951 vyšla v Německu knížka Heinricha Schmitthennera "Životní prostory v boji kultur". Autor věří, že je možno se vyrovnat se změnami ve světě po prohrané 2. Světové válce jednoduše tím, že se pojem "Německo" nahradí jménem "Evropa". Ve smyslu podobného nahrazování pojmů, počali už v polovině padesátých let němečtí geopolitikové požadovat od svých sousedů, ovšem zatím jen akademicky, aby se vzdali své národní suverenity a vlastního státu ve jménu nové evropské budoucnosti. "Evropské národy nemohou samy o sobě nadále existovat jako jednotlivé národní státní jednotky, nýbrž jejich národní státní jednotky musí být podřízeny větší jednotce vyššího řádu... Evropa je naše společná širší vlast" (Zeitschrift für Geopolitik, 1954, č. 5, str. 316).

Nám, národům které mají svou zem asi jako zahrádku ve srovnání s velkými státy, se doporučuje, abychom překonali "maloprostorové myšlení" a abychom překonali myšlenku "národního státu". (F. Fried: Wardlungen der Weltwirtschaft, str. 287). Přitom se nic netušícím lidem předstírá, že vývoj k velkým celkům (prostorům), jakýmsi nadstátům, by odstranil všechny zápory,

včetně válek a dosadil netušený hmotný blahobyt pro každého.

Ferdinand Fried v citovaném díle navrhuje, aby se tento nadnárodní útvar nazýval "technicko-ekonomické společenství". Namlouvá nám, a ne právě hloupě, že vinu na špatném postavení člověka a opakujících se společenských otřesech mají hranice, a že je tedy ve vlastním zájmu lidstva, aby byly odstraněny. Není třeba být fantastou, abychom si uměli tu naši zahrádku v takové situaci představit: zaplavenou rozpínavým a daleko početnějším živlem našeho souseda a úplným poněmčením českého obyvatelstva. To vše během několika generací. V citované knize Heinricha Schmitthennera autor hlásá: "snaha rozpínat se je vlastní každému zdravému národu a pouze ten prostor se může rozšiřovat a zabírat nová území, jehož obyvatelstvo i kultura mají tendenci pronikat do ostatních prostorů". Netřeba dlouho přemýšlet, které prostory měl pisatel na mysli.

Možná, že je dnes vše jinak a na citované německé geopolitiky upadl prach zapomenutí, nicméně jejich dílo, které po nich zůstalo existuje a až příliš nápadně připomíná naše dny, které jakoby jejich myšlenky naplňovaly.

Jeví se obtížným rozhodnout, jsou-li moje obavy zbytečné. Avšak v každém případě nemůže upozornění na staré werichovské "všechno je jinak". Protože třeba je... Konečně my Čechové jsme už kdysi do jakési evropské unie vstoupili. Roku 1526, v obavě před pohanskými Turky, jsme dobrovolně splynuli spolu s uherským královstvím a s rakouskými Habsburky v jedno trojstátí, abysme, jako národ, byli během několika generací málem zlikvidováni. Jaksi nám ta tehdejší "unie" nesvědčila. Dnes už bychom nic podobného, s přihlédnutím k duchovnímu stavu naší společnosti nepřežili a další Národní obrození by se už nekonalo.

V roce 1660 český šlechtic hrabě Jindřich Kolowrat Libštejnský napsal: "...Chceme-li vlast svou zachovati, jest nám žítí podle starých zvyků, neboť přijímati mravy cizí, nenáviděti mateřské řeči, přednost dávatí cizincům před lidmi domácími a k hodnostem je povyšovati, jest známkou státu klesajícího, který ve svých rumech všechno pochovává..."

V každém případě zodpovědnost současné vládní reprezentace, za kroky, které učiní, je tedy očividná. Nejen vůči nám, ale hlavně vůči příštím generacím. Po Baltech a Lužických Srbech nechceme být na řadě...

K. H. M.

Na úterý 8. listopadu 1836 byl do pražského kostela sv. Štěpána ohlášen sňatek Karla Hynka Máchy a jeho nevěsty Lori Šomkové. Očekávaná svatba se však v Praze nikdy neuskutečnila, protože ženich měl právě v tutéž dobu, ve stejný den, pohřeb v Litoměřicích...

Tuto absurdní ironii osudu jakoby Mácha naaranžoval v poslední romantické

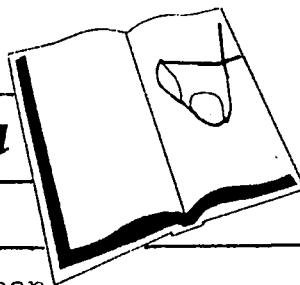
gesto svého života sám. Když ukládali zástupci dvanácti rozličných řemesel rakev s tělem Máchovým do hrobu, netušili, že pochovávají velkého básníka, jehož osobnost mnoha tváří zůstane navždy zahalena řadou tajemství. Snad proto, že Máchovy životní postoje, jak je známe na př. z jeho korespondence, zápisníků, či jeho šifrovaného deníku (rozluštěného Jakubem Arbesem a zveřejněném m. j. také díky Josefu Škvoreckému v 68 Publishers) splývají k nerozeznání s jeho tvorbou, naplňuje nás básník romantickými, či dokonce až mystickými pocity i po šestnácti desítkách roků.

Kdo asi byl Josef Kudrna, o němž se zmiňuje Mácha v tajném deníku, v zápise z 21. října 1835? Určitě nikdy se nedozvíme, kdo byla ta "modrooká holka z Jirchář", kterou Mácha se zájmem sledoval v Týnském kostele, jak o tom svědčí jiný deníkový záznam. Mácha ji musel vidět víckrát, dokonce věděl i kde bydlí (v Jirchářích). My dnes neznáme ani její jméno, ani její hrob, nic z jejího osudu a přece víme, že žila, že měla modré oči, že chodila do "Tejna" do kostela. Díky Máchovi je potvrzení její osoby jakýmsi zvěčněním, i když jen v nejasném koloritu "modrooké holky z Jirchář".

Mácha umřel před 160 lety, 6. listopadu 1836 ve věku 26 let. Stal se básníkem, kterého každá následující generace až do přítomnosti přijala jako vlastního současníka. Nikoliv z kultovních důvodů nekritického uctívání, ale jednoduše proto, že krása nestárne...

Bu-

Naše Kronika

V srpnu oslavil náš dlouholetý člen pan

PETR PETŘÍK

krásné 83. narozeniny, které prožil v kruhu své rodiny. Všichni máme v oblibě bodrou povahu, kterou pan Petřík nezapře moravského Hanáka a přejeme mu pevné zdraví a další úspěchy v jím oblíbeném chovu koní!

22. září naše město navštívili členové Divadla J. Grossmanna z Prahy. V sestavě M. Šimek, J. Krampol a V. Kluková vystoupili v St. Jacobs v pořadu nazvaném Večer plný legrace.

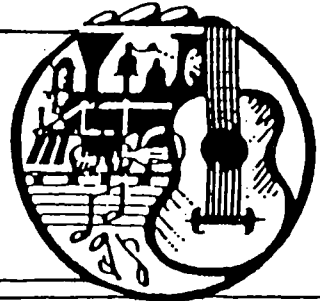

 e čtvrtek 3. října, v St. Jacobské restauraci, ve 20 hod. přivítáme populární šestičlennou skupinu ŠLAPETO. V pásmu staropražských písniček nahlédneme do některých lokálů, šenků, putyk a hospod jak je známe ze společnosti J. Haška, K. Hašlera, E. Kische, o Švejкови ani nemluvě.

 neděli 3. listopadu zahajuje výbor naší odbočky tradiční divadelní autobusové zájezdy do Toronto. Nové divadlo otevírá sezónu Camolettiho veselohrou NA KRÍDLECH LÁSKY v režii Tomáše Maška, na kterou vás co nejsrdečněji zveme. Ceny vstupenek v divadle zůstávají stejné jako loni /15 \$/, cena společného autobusového zájezdu je 6 \$ za osobu, pro členy Sdružení /průkazky sebou! / 3 \$ za osobu. Prosíme zájemce o společný zájezd o včasnou rezervaci u Andrei Ševčíkové, tel. 579-2683.

Nově vznikající instrumentální skupina restaurace „Riverside Maples“ v St. Jacobs hledá bubeníka a varhaníka/keyboardistu/ pro svá vystoupení. Zájemci volejte prosím tel. č. 747-5426. Volejte všichni, kdo máte rádi muziku a chcete si zahrát!

Vzácného jubilea se dožívá dne 21. listopadu paní Markéta Starková, kdy dovrší svoje 90. narozeniny. Nejstarší členka naší kitchenerské odbočky/od r. 1941/ byla celoživotní družkou nezapomenutelného Karola Starka, předsedy Československého národního sdružení v padesátých a šedesátých letech. Narodila se, stejně jako její manžel ve slovenské Gelnici a po příchodu do Kanady v roce 1939 se stala obětavou podporovatelkou našeho národního života a společných zájmů. K tomuto jejímu významnému dni vyjadřuje výbor naší odbočky i celá obec Čechů a Slováků upřímné a srdečné blahopřání.

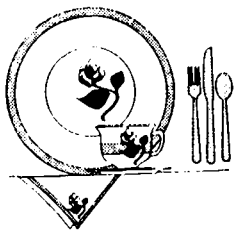
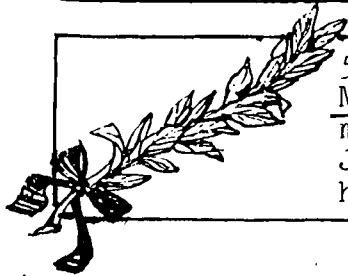
Na náš čtvrtletník Dobrý den, který zdarma zasíláme zájemcům, nám do dnešního čísla /uzávěrka 23.9./ přispěli svými dary tito čtenáři, kterým srdečně děkujeme.

manželé Petříkovi	100.-	manž.Landovi	15.-
H.Ilčenko	20.-	R.Zelman Vancouver	15.-
O.Mračnová	20.-	M.Hušek Toronto	15.-
Z.Žídek Oakville	20.-	S.Petr	10.-
manž.Skácelíkovi	20.-	Mil.a Eva Černý	10.-
nejmenovaný	20.-	J.Troničková	10.-
F.Havlík	15.-	L.Tučková	10.-
D.Hanousek	15.-	A.Martínek	10.-
E.Mikulasch Oakville	15.-	Z.Příšovský	10.-
M.Maršálek Waterdown	15.-	B.L.Kašpar Windsor	5.-

Prosíme všechny dárcce a plátce, aby svoje šeky vystavovali na CAC. Pod touto zkratkou naší organizace nemáme s bankou žádné problémy. Účel platby /na př. Dobrý den/ poznamenejte dole vlevo, nebo na rubu Vašeho šeku. Děkujeme!

5. srpna tohoto roku, zemřel v Guelphu pan Miroslav RUBAN ve věku 76 let. Zemřel v nemocnici, kde před tím pracoval téměř 20 let. Jeho ženě i celé jeho rodině vyjadřujeme naší hlubokou soustrast.

Tradiční přátelské setkání s našimi staršími členy a duchodci na slavnostním obědě, se koná v neděli, 8. prosince v 11:30 hodin. Prosím dostavte se včas, setkání je společným obědem a působí rušivě, když někteří naši hosté už jsou po jídle, zatím co další teprve přicházejí!

Opět se na Vás milí přátelé obracíme s výzvou, abyste nezahazovali účtenky od velkoobchodu Zehr's. Sbíráme je s mravenčí pílí, protože pro nás znamenají lichotivý, i když ne závratný příspěvek do naší společné pokladny! Pošlete nám je, nebo je předejte komukoli z výboru! Děkujeme!

Naše české a slovenské děti tradičně navštíví svatý Mikuláš, aby, byly-li hodné, je obdaroval svými dárky. Některým faxem nám oznámil, že se svým průvodem přijde do St. Jacobs v sobotu,

30. listopadu

ve 14.00 hodin. Prosíme rodiče o závažné přihlášky dětí nejpozději do 15. XI. na tel. čísele 884-1107 /Marie Vejvodová/ 884-8653 /Lída Baušová/, 744-7969 /Lída Henclová/, nebo 664-3602 /Kája Kubenková/. Rovněž prosíme maminky, aby tak jako každým rokem i tentokrát pomohly svými výbornými zákusky a vánočním pečivem k pohoštění dětí.

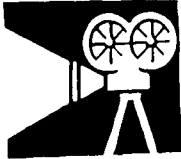

Upozorňujeme všechny naše čtenáře, že v Kitchener Public Library naleznou dosti obsáhlé oddělení českých knih. Sekce je doplňována novými svazky a naleznete zde všechny žánry od krásné literatury až po detektivky, kuchařky a umělecké publikace. Doporučujeme s nadcházejícími podzimními večery Vaší pozornosti!

Všichni víme, že zhruba před deseti lety měli Češi a Slováci v našem městě společné fotbalové mužstvo, které hrálo v místní 2. divizi. Czechoslovak Lions, jak se team jmenoval, žije dodnes a je účastníkem seniorské ligy, tzv. „Oldtimers“. I když přibývající léta jsou už znát, přesto hrají Lions jako lvi, jak jste mohli sledovat každou středu na sportovní stránce K-W Record. Probojovali se do playoffs a v prvním zápase vyřadili Stratford na jeho hřišti 3:2. Gratulujeme!

VIDEO EL CANADA LTD oznamuje, že bude prodávat videokazety českých a slovenských filmů a televizních programů starší i nejnovější produkce, na TRADIČNÍCH PŘEDVÁNOČNÍCH TRŽÍCH

NEDELE 17.LISTOPADU 96 12-17 HOD.
KOSTEL SV.VÁCLAVA 496 GLADSTONE AVE.

a

SOBOTA 30.LISTOPADU 96 10-17 HOD.
KOSTEL SV.PAVLA 1424 DAVENPORT RD.

TĚŠÍME SE NA VAŠÍ NÁVŠTĚVU, NASHLEDANOU V TORONTĚ!

Navštivte RIVERSIDE MAPLES restaurant
v romantické, „St.Jacobs Country“ kde

KAŽDÁ NEDELE JE SVÁTKEM,

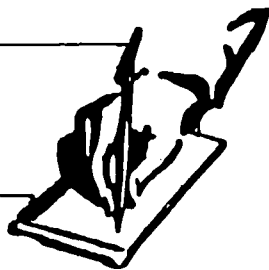
kde můžete strávit v pohodě nedělní
oběd u společného stolu s rodinou anebo
přáteli, či nová přátelství navázat.
Studené a teplé buffet, domácí polévky,
české a slovenské speciality a zákusky
vyhlášené kvality a chuti - to vše
za 8.95 \$, děti půl.

Po obědě příjemné posezení - v létě
venku, procházky kolem řeky a nákupy
v malebné menonitské vesničce St.Jacobs-
cilem turistů z širokého okolí Ontaria.
Otevřeno od 11 - 15. Srdečně Vás zvou

KÁŤA A MILAN

NAPSALI NÁM...

Ráda si vždy Dobrý den přečtu, ale nesouhlasila jsem tak docela s článkem myslím pana Jelinowicze, kde přirovnával zločinnost v ČSR v době komunismu se situací v dnešní ČR. Je na omylu, když myslí, že za vlády komunistů se zločiny nepáchaly. Ó a jaké! Komunisté však věděli, že by to nedělalo reklamu jejich utopické verzi o nové, lepší společnosti a tak o tom nepsali. Měla jsem možnost přečíst si několik knížek /kolik jich asi bylo vydáno?/ publikovaných výhradně jen pro členy SNB a vojenské velitele. A tak vím, jak hrozná byla kriminalita a co se všecko za vlády komunistů dělo! Ovšem v normálních novinách se každé ráno psalo jen o úspěšném budování socialismu a kriminalita byla jen vizitkou kapitalistického Západu. A co bylo umučeno a usmrceno nevinných lidí v Ilavě, Leopoldově, Mírově, Na Borech, ve Valdicích či na Pankráci? Valdice jsme měli při cestě, když jsme jezdili s manželem z Liberce do Hradce Králové k jeho rodičům. Tak jsem se alespoň za ty nevinné vězně modlila, když jsem jim jinak pomoci nemohla. Musela jsem přijít až do kanadské Cambridge, abych zjistila, že moje modlitby nebyly marné. Potkala jsem zde bývalé vězně z Valdic, tři rím.-katolické kněze a Dr. Svobodu z Burlingtonu a pana plukovníka Tomčíka z Brandfordu. Při své návštěvě v Hradci Králové jsem také navštívila p. biskupa K. Otčenáška, rovněž valdického vězně. Tak že o bestiální kriminalitě za komunistů cosi vím...

Přeji Vám i celému ČSS mnoho radosti, zdraví a úspěchu!

Vaše Věroslava Hanousková

Velice fundovaný dopis jsme dostali až z východního konce /kdysi to bývával střed/ naší republiky. Máme radost, že až ke svahům Beskyd se dostal náš kitchenerský Dobrý den, ale ještě více nás těší pisatelův zájem, kultivovanost a přehled s jakým své názory prezentuje. Nemusíme se vším souhlasit co píše, ale o jeho poctivosti, dobré vůli a bystrém postřehu není pochyb.

Konečně kdo zná stoprocentní odpovědi na problémové otázky naší krkolomné přítomnosti? V dopisech z Moravy, zůstane-li nám autor nakloněn, budeme rádi pokračovat. Myslíme si, že mohou být znamenitou konfrontací a porovnáním s oficiálními listy:

Dopis z Moravy

Přečtení několika čísel Vašeho krajanského časopisu Dobrý den mi dodává odvahy k překonání ostychu a já Vám musím alespoň vyjádřit obdiv nad překvapivě vysokou úrovní tohoto listu. Jak slovesnou/ není v něm ani stopy po proslulých „amerikanismech“/, tak zejména názorovou. Jsme zvyklí na to, že noviny vždy sledují jedinou propagační linii, samozřejmě v něčí prospěch, od níž se nic nesmí odchylovat ani o procento, a svoboda a nezávislost, se kterou bez zpochybňujících komentářů uveřejňujete tak rozdílné názory, je tedy opravdovým osvěžením a útechou. Vidíme, že skutečná svoboda myšlení má ducha, v němž zatím nežijeme a k němuž máme velice, velice daleko...

...Já sice nepopírám to mnoho pozitivního, co u nás po pádu tuhé kontroly vzniklo, ale přesto nemohu být zastáncem stávajícího režimu. Byl jsem účastníkem či bezděčným pozorovatelem mnoha jiných jevů, které svědčí opačně, mnoho zla z minula přetrvává a jiné vzniká a to s vědomou a programovou podporou politické moci.

Proto jsem se dostal k názoru, že celé to naše politické dění není poctivé, že je to jen jakási, „zpravodajská hra“ což je moderní eufemismus pro politický podvod. Zejména proto tomu věřím, že mi to osvětluje, „nevysvětlitelné“. Já totiž nevěřím, že v oboru lidského jednání existují věci ne-

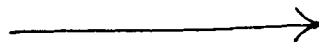
DOBRY DEN!

vysvětlitelné či nelogické; tak se zdají jen ty, jejichž příčiny, souvislosti a logiku neznáme. Myslím si, že se jedná o plánovaný a připravený přechod komunizmu, vlastně jeho zjevných a hlavně tajných potentátů, do nové fáze, která jim zaručí, a už i zaručuje, větší moc a větší blahobyt, nesrovnatelný s tím, o čem mohli za klasické ideologické fáze vůbec jen snít. Je to vnitřní přesvědčení, nebo spíše podezření u velké většiny obyčejných lidí. Ti „neobyčejní“, ti to samozřejmě vědí také; vždyť ten puč sami provedli a jeho výsledků jak náleží využívají, ale pochopitelně to nemohou přiznat. Víme, že je známo jen málo přímých důkazů, ale politika není justice a důkazy se zde nevyžadují. Kořeny sametové revoluce, její přípravy a vzniku jsou pečlivě tajeny, ještě více než protokoly komise 17. listopadu, nebo seznamy agentů StB. Ale stromy jsou poznávány obvykle podle jiných částí, než jsou kořeny!

Teď se přesvědčujeme, že i naši krajané v zahraničí vesměs podléhají záměrně šířenému klamu o jakémsi vzniku svobodné společnosti, která směřuje k demokracii. Podléhají tedy mystifikaci tak ochotně přejímané upadlými a podezřelými vládnoucími kruhy v mnoha/dosud/ svobodných zemích. Jsme tedy opuštěni dočista. Máme však naději. Tento zde prezentovaný názor není pesimismus! Naděje je v duchu lidu, který vždy instinktivně a zákonitě směřuje ke svobodě, ať jsou okolnosti jakékoli. A také v tom, že celý sametový projekt přece jen dělali lidé druhořadého ducha, udavači a aparátníci, kterým je podstata dění a světa naprosto skryta, že v něm tedy musí být nějaká základní chyba, a my tušíme jaká...

...V dobrém dni se hodně zabýváte oživenou německo-českou otázkou a podporujete nás. Přece jen nejsme tak dočista opuštěni! Aktivizace militantních protičeských sil v Německu nás zde všechny velice pobouřila, stejně jako Vás. Zvláště, když masmedia tomu věnovaly maximální pozornost a prostor, nesrovnatelně větší než byla otázka rozpadu Československa /kterou to vlastně všechno začalo/. Nyní ovšem, když celá věc jaksi začíná opadat/z německé strany se hromadně objevují smířlivé projevy/, začínám nabývat podezření, že se opět jednalo o propagační humbuk české vlády, uměle vyvolaný s cílem upevnit její prestiž a semknout stoupence... Ať už je pravda cokoli, jedno je jasné: buď je Německo skutečně demokratické a poválečný pokus západních velmocí se tu

podal, pak nám skutečně nebezpečí odtud nehrozí, protože násilí přináší vždy jen tyranie a nikdy demokracie. Nebo je to vše jen zdání, Německo zůstalo státem v podstatě a duchu autoritativním. Pak ovšem je problém Sudet zcela marginální a nicotný proti tomu, co bude následovat...

Zaujal mne také článek pana Jelinowicze o příčinách konfliktu v Jugoslávii. Je v souladu s přesvědčením mým i většiny těch, se kterými mám příležitost hovořit. Západní svobodné státy zatím získaly jen jedno: dva státy ze kterých je už dnes bolí hlava a které se chystají stát citadelou sil antidemokracie. Jeden polo či třičtvrtě fašistický, druhý spjatý s tradičními nepřáteli evropské kultury, jejichž vypuzení z Evropy a získání jakéhos - takéhos statu quo, trvalo tisíc let bojů a úsilí. A jen okrajově - dno Jaderského moře, jedno z mála dosud nadějných míst na objevení strategických zásob ropy, padne nevyhnutelně do rukou OPEC. Východní velmoc získala na svou stranu nejsilnější národ Balkánu, který ji dosud odolával a bránil, aby neshltla Balkán celý. A protože musíme usoudit, že iniciátorem dění bývá ten, kdo má z něho skutečný prospěch, bude asi kořen celé té hrůzy a tragédie ležet tam, na Východě. Ostatně styl a režie tomu nasvědčuje...

Léto 1996.

Zbyněk Mička, Místek.

Nový světový řád a Srbsko
Ještě jednou k případu Srbska

Martin Jelinowicz

Etnický separatismus

[I] Dvojjaký postoj. Někdy ano, někdy ne.

Síly Nového světového řádu staví se k etnickému separatismu dvojnásobně. (V oficiální terminologii se těmto anonymním silám říká **The International Community**.) Tyto síly:

- i/ někdy poskytují separatistickým silám podporu, (zejména v zemích bývalého Sovětského bloku)
- ii/ jindy naopak separatismu houževnatě vzdorují (Kurdové, Biafra, Eritrea, Baskové) a
- iii/ v poměrně vzácných případech trvají na federativním

uspořádání. (Bosna a Hercegovina)

iv/ Za určitých okolností kategoricky zakazují etnické slučování. (*Spojení bosenské Republiky Srpska s federativní Jugoslávií*)

Přijde na okolnosti. Zdá se, že platí několik jednoduchých pravidel :

- a/ Souhlas nebo nesouhlas místního obyvatelstva není rozhodující. Rozhodující je vůle Mezinárodní komunity. Tento stav byl označen Doris Packovou, pozorovatelkou v zářijových bosenských volbách 96 za německé křesťanské demokraty, za **lepší demokracii**. (*The Globe and Mail* Sept. 18, 96 A12)
- b/ Dvojnáčnost neznamená libovůli, benevolenci nebo lhostejnost. Ani ta nejmenší vesnice není ponechána nesprávným lidem. (*Tzv. mírový posel Richard Holbrook rozhoduje zda bosenská vesnice Brčko připadne k Republice Srpska a nebo k Muslimsko-chorvatské federaci.*) Rozhodnutí jsou nezvratná, neodvolatelná a neměnná.
- c/ Pokud jsou domácí vládnoucí kruhy **rozumné**, tz. ochotné spolupracovat na rozbíjení vlastního domu, dochází k **sametovým** rozvodům. Kdo spáchá dobrovolně sebevraždu, vlastně předejde vraždě ! A ušetří úřadům spoustu nepřijemností a výdajů. Jsou-li naopak domácí vládnoucí kruhy nebo místní obyvatelstvo **nerozumné**, je třeba použít účinnější metody. V krajním případě je nutné přistoupit k **mírovému procesu**, což je Orwellovský výraz pro vyhlášení válečného stavu.

[II] Konkrétní příklady na dvojaký poměr Západu k unilaterálním vyhlášením nezávislosti

Chorvatsko versus Quebec.

Sheila Copps ve funkci zástupkyně ministerského předsedy Chrétiena přiznala Chorvatsku právo na unilaterální (tj. bez souhlasu zbývajících částí federace) vyhlášení nezávislosti. Kanada vzápětí po unilaterální roztržce uznala Chorvatsko. "Přiznává-li Sheila Copps právo Chorvatsku na unilaterální roztržku s federální Jugoslávií, pak není důvodu, proč by neměl mít stejné právo Quebec vůči Kanadě." Tak zněl argument quebeckého separatisty J. Parizeau. Bylo to velmi logické, nicméně

však pro federální vládu nepřijatelné.

Nigerie vs. Biafra

Profesor Raju G.C. Thomas, Marquette University, Milwaukee, Wisconsin, srovnává ve své studii z 15. března 1994 postoj Západu k separatismu v Nigerii a v Jugoslávii. Mezi lety 1967 a 1970 Biafra usilovala o nezávislost, poté co vyhlásila unilaterálně roztržku s Nigérií. Spojené státy a většina Evropy, kromě Francie, odmítly uznat nezávislou Biafru, přestože v následném konfliktu zahynulo zhruba milion lidí, většinou římsko-katolických Ibů.

Zcela opačný postup byl zvolen v případě Chorvatska a Slovinska, které vyhlásily unilaterálně nezávislost 25. června 1991. Německo uznalo oba státy 23. prosince 1991 za nezávislé s efektivní platností od 15. 1. 92. Kapitulu o dvojjakém poměru k separatismu uzavřeme poznámkou o dvojjakém poměru k anexím. Anexu Kuvajtu Irakem v roce 1990 byla nepřípustným porušením všech civilizovaných norem. Naše morální rozhořčení bylo bezmezné. Obsazení východního Timoru v sedmdesátých letech Indonésií si vyžádalo asi 700,000 obětí a přesto proběhlo hladce a bez vzrušení-až na malou poznámku jednoho australského diplomata - "Historie je plná podobných případů..." A měl pravdu.

[III]

Zdánlivá nelogičnost etnického separatismu.

Pokud je etnický separatismus Novým světovým řádem povolen, vykazuje nelogické rysy :

- a/ etnický separatismus podporuje se u skupin, které nebyly nijak zvlášť diskriminovány nebo ohroženy. Spíše podporuje se separatismus privilegovaných skupin. U skupin skutečně ohrožených (Kurdové) se etnický separatismu kategoricky zakazuje.
- b/ Povolené separatismy nemají nikdy žádný vlastní hospodářský program. Všechny přísahají na jednotnou Evropu, NATO a směřují ke světlé tržní budoucnosti. K čemu vytvářet státy bez ekonomické nezávislosti ? Proč se musíme rozcházet, abychom se opět sešli v jedné šťastné a veliké rodině evropských gangsterů ?

[IV] Zdroje Srbských obav. Nechť je vyslyšena i druhá strana !

Co si myslí o věci řadoví Srbové, nedovídáme se z oficiálních zdrojů vůbec nic. Úkolem tzv. **dopisovatelů** není informovat, ale vytvářet veřejné mínění. Úkolem oficiálních intelektuálů není věci vysvětlit, ale podpořit přání svých chlebedárců.

Dobře si uvědomují, že Srbové nestojí za ztrátu teplého místačka na universitě, prestižního postavení a jiných příjemných věcí... Bohužel, pravdu se dovídáme pouze z neoficiálních buletinů a časopisů.

Předejme tedy slovo **Nedovi**, jenž opustil Sarajevo v 60. letech. Vrátil se do Sarajeva a prožil tam Vánoce 94/95.

DD: Proč jste se rozhodl navštívit Sarajevo ?

N : Při pozorování televizních zpráv ze Sarajeva, jsem mezi válečnými oběťmi objevil na obrazovce své známé a příbuzné. A tak jsem se tam vydal jako dobrý Samaritán, abych ulehčil jejich osudu. Přivezl jsem jim nejnutnější zdravotní potřeby.

DD: Jakým způsobem přišli o život nebo o zdraví ?

N : Patří mezi nesčetné civilní oběti muslimské agrese vůči Srbsku.

DD: Jak vypadá život v obleženém Sarajevu ?

N : Je tam nedostatek všeho. Jediné zásoby pocházejí od Červeného kříže. Dodávky vody a elektrického proudu jsou nepravidelné, telefony nefungují a inflace se pohybuje okolo 1000% ročně. Zejména aktuální je nedostatek zdravotních potřeb.

DD: Jaké se používají v Sarajevu peníze ?

N : Používají se sarajevské peníze, jugoslávské dináry a německé marky.

DD: Jaká je stručná historie Sarajevské zprávy ?

N : V letech 1941-44 byla Bosna a Hercegovina pod Chorvatskou správou. (Součástí Chorvatského státu). Po rozpadu Jugoslávie se Sarajevo (a BH) rozdělila na tři části: srbskou, chorvatskou a muslimskou.

Tento stav trval do 19. března 1996, kdy vstoupila v platnost tzv. Daytonská dohoda. Po tomto datu je Sarajevo opět sjednoceno v rámci Muslimsko-chorvatské federace.

(BH je rozdělena na Muslimsko-chorvatskou federaci a srbskou část tzv. Republika Srpska. Pozn.)

Pianist triumphs over exacting pieces

By Colleen Johnston for the Record

Nearing the end of a whirlwind tour which has included performances in Vancouver, Edmonton, Calgary and Winnipeg and will wind up with Toronto and Ottawa appearances, Czech pianist Jan Novotny visited the University of Waterloo's Theatre of the Arts on Monday.

Only 40 people showed up to hear Novotny play a program especially designed to reflect his background. Featuring Czech composers Dussek, Vorisek and Smetana (whose Czech Dances were what Novotny played for his graduation recital at the Prague Conservatory and Musical Academy in 1961), it was overall one of those rare occasions where a virtuoso plays from the romantic literature and wins.

Being a professor of music, it's no surprise that Novotny's special interests lay with Czech musicians and their connections to the so-called standard repertory. Hence the inclusion of Beethoven's Piano Sonata No. 23 in F minor, the "Appassionata" Op. 57, which when heard after Dussek's dramatic Sonata in F-sharp minor, Op. 61 and three of Vorisek's lovely Impromptus from Op. 7, fits like a puzzle piece into the flow of styles. After all, Vorisek spent a great deal of time in Vienna when Beethoven was also there and they had the opportunity to hear and study each other's music.

And yes, this is a program of muscle. Physical strength and stamina are required to bring out the lines and these Novotny has in abundance. At times, especially in the outer movements of the Beethoven and during the Smetana

Dances, Novotny seemed frustrated by the limitations of the grand piano but, to his credit, never let the instrument inhibit his expression or the progress of the pieces.

Of Smetana's compositions, surely the Czech Dances are among the most expressive works. It was wonderful to hear Novotny, who has spent decades perfecting this piece and obviously loves it, bring out the rhythmic vitality and melodic invention.

While there are blunt, punchy percussive sections and a whirling, dizzy finale, there are also those wistful, melting melodies. In fact, so much is asked of the performer in terms of style, that this work isn't as frequently

played as it might be.

Novotny is an intelligent, thoughtful musician. He has put much time into understanding the whole shape and this was expertly demonstrated in the Beethoven where the tension build from the beginning, moody first few bars, was steady and sustained until the final measures of the work.

Novotny's control, intensity, blaze of colors, energy and melodiousness lent this interesting musical experience depth and insight.

What first seemed simply a nationalistic program turned out to be an important and revealing lesson in music history and the social aspects of composer communication.

Naše odbočka Českého a Slovenského sdružení vynaložila velké úsilí, aby 13. května mohl být ve Waterloo uskutečněn klavírní koncert Mistra Jana Novotného z Prahy. Program byl naprosto mimořádný a neopakovatelný. V tomto časopise jsme mu věnovali jeden a půl stránky, ale účast našich lidí ve své slabosti překonala veškerá chmurná očekávání. Ano vážení přátelé, přišly vás 3%, což je neoddiskutovatelná ostuda. 97% co Čechů to muzikantů, nemělo čas. Protože šlo skutečně o mimořádnou událost, zveřejňujeme oficiální kritiku z K-W Record. Na památku.

Pište nám!

Vladimír Bubák
22 Murray Hill Crt.
Kitchener, Ontario
N2E 1N9

Obsah článků nemusí nutně vyjadřovat názor vydavatele, který si rovněž vyhrazuje právo příspěvky upravit a zkrátit podle potřeby.

HLAS SE JÁM HŘDĚ K SVĚMU ČESKÉMU PŮVODU, ALE MOC JĚ NIKDE NEVYKLADEJ!